

Tidligere nynazist om rasisme og Arne Myrdal:

-Han blir aldri en folkefører i Norge!

101042

Tidligere var han n nazist, fremmedlegionær, bankraner og bombemann. Ole Kristian Brastad (25) kjenner det nynazistiske og nasjonalistiske hjemmemiljøet til fingerspissene. Nå vil han bli barnehageonkel og er for tiden leder for Landslaget for norske lærerstudenter (LNL). Brastad advarer sterkt mot

nazisme, rasisme og nasjonalistiske strømninger. Likevel tror han ikke at Arne Myrdal og tilsvarende organisasjoner vil utgjøre en stor fare for Norge. — Minnet om nazistenes herjinger under krigen holdes fortsatt levende, sier han.

LARS BJØRKE/RAMIZ RZNIQI

Mange nordmenn kan nok være skeptiske til innvandringen, men de aller fleste vil besinne seg før de går til voldsbruk, sier Ole Kristian Brastad. — Alle har lært om nazismen på skolen. Samtidig har nordmenn en trygg forankring i «sunt bondevet» og reagerer instinktivt mot totalitære ideologier. Arne Myrdal og hans likesinnede må tas hardt når de bryter norsk lov, men ellers er det ingen grunn til panikk. Verre er det kanskje at få mennesker kan gjøre stor skade, slik som i mitt tilfelle. At det alltid vil være grobunn for små, ekstremistiske miljøer tviler jeg ikke på.

Kunne like gjerne blitt blitzer!

Ole Kristian Brastad burde vite hva han snakker om. For bare syv år siden sto han på Overvåkingspolitiet sine liste over særlig farlige personer i Norge. 16 år gammel flyttet han fra Vestnes utenfor Molde til Oslo for å begynne på gymnaset. Den følsomme og intelligente gutten falt utenfor miljøet på Ris. Hans liv var ikke å sjekke damer på discotek eller fornye garderoben med stadig nye moteklær. Brastad drømte om noe ekte, noe som kunne gjøre en mann til en mann. Han drømte om mot, styrke, renhet, ære og makt. Krigens idealer tiltrakk ham mest - uniformer og kanskje en senere karriere i Forsvaret.

— Jeg var svak og trengte et miljø, sier han. — I Molde hadde jeg hatt tilknytning til Fremskrittspartiet. Etter kort tid i Oslo ramlet jeg over en løpeseddel fra Nasjonalt Folkeparti. Jeg ble interessert og tok kontakt med miljøet. Det virket moderat i begynnelsen, men etterhvert kom det frem at flere var erklærte nynazister og bar våpen hjemme. Lederen var Jan Ødegård, han var eldre enn oss og en dyktig administrator. Etter en tid var jeg selv blant de verste. Jeg tilhørte en liten, hard kjerne på fire-fem mennesker. Petter Kristian Kyvik var på den tiden i fengsel på grunn av bombeattentatet mot 1. mai-toget i 1979. Han var oppfattet som en helt. For vår del begynte vi med å knuse ruter i innvandringsforretninger, lime igjen dører og skrive skjellsord på vinduene. — Hvordan er det mulig å føle slikt hat?

— Jeg tror ikke hat er det riktige ordet. Det sosiale fellesskapet var viktigere. Selv har jeg aldri hatet noen innvandrere som enkeltperson. Angrepet var heller rettet mot innvandrere som gruppe. Vi var reddet for at norsk kultur skulle gå til grunne.

— Visste dere hva norsk kultur var? — Ikke egentlig. Refleksjonene ble aldri særlig dype. Miljøet var ikke så teoretisk eller ideologisk, det var heller slik at vi ble tilbudt noen enkle «sannheter» som vi forsto alt ut-

ifra. Egentlig kunne jeg like godt blitt blitzer. Men i dette tilfellet var det ikke Staten og kapitalismen som fikk skylden for alt, men innvandringen. Den fikk skylden for arbeidsløshet, vold i samfunnet, normoppløsning, krig. Særlig farlig var muslimene, hvis religiøse program forpliktet dem til å oppnå verdensherredømme. Etterhvert knyttet vi kontakter til WUNS, World Union of National Socialists, som beundret Hitler og var erklærte nazister. Våren 1985 tok jeg initiativet til å sprengre Ahmadiyya-muslimenes moské på Frogner i Oslo. Dagen etter ble jeg tatt på sengen. Overvåkingspolitiet hadde hatt meg under oppsyn lenge, og regnet som sikkert at jeg var gjeringsmannen.

Filosofi og isolasjon reddet meg!

— Jeg tror ikke jeg var verre enn annen ungdom, fortsetter Ole Kristian Brastad. — Jeg var svak, isolert og søkende - men det er det også mange andre som er. Det som reddet meg var dommen på fem års fengsel. Jeg var tiltalt for 33 forskjellige straffbare forhold. På Ullersmo ble jeg løsløst fra nazimiljøet, og begynte å tenke annerledes om meg selv. Det beste av alt var at jeg begynte å studere. Forberedende prøve i filosofi gjorde at jeg kom på baksiden av andre tenkemåter og ideologier - jeg forsto at også andre hadde krav på å forstå virkeligheten. Resultatet ble en personlig krise, men også vekst. En tid ville jeg ta mitt eget liv. Men jeg var sterk og kom meg videre. Men aldri vil jeg igjen opptre som «frelst», uansett hvilken ideologi det er snakk om.

— Du ble dømt for tre bankran og simple vinningsforbrytelser. Det skyldes vel ikke ideologi?

— Jo, faktisk. Vi var sterkt preget av Quisling og hatet «kremmerer» som pesten. Nazismen er ingen forsvarende av kapitalismen. Bankene var noen svin og kunne gjerne tappes for penger. Selvsagt var det simple vinningsforbrytelser, men i miljøet ble jeg en helt.

— Har du noen råd til annen ungdom som søker mening i tilværelsen?

— Det finnes ingen mening. Det er det første. De som klarer å innse dette, de vil også klare å stille seg litt utenfor miljøene. Det er en stor fordel. Da lærer man å kjenne sine egne følelser, man tør også å innse sin begrensning. Det andre rådet er viktigere: Ungdom må ture å være usikre! Den som tør å være usikker i ungdommen, vil sannsynligvis bli sterkere senere, avslutter Ole Kristian Brastad.

NYTT LIV: Den tidligere nynazisten Ole Kristian Brastad - dømt til fem års fengsel - var ifjor formann i Oslo SU og utdanner seg til å bli barnehageonkel. Han har også fått seg samboer og ser frem til å bli far. Brastads råd til søkende ungdom er klar: «Tør å være usikker! Da blir du sterkere siden».